

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/67/2022
Identifikačné číslo spisu: 6020200413
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6020200413.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobkyne: Q.. B. S., Q., narodená XX. E. XXXX, bytom v Y. W., B. XXXX/XX, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 19. augusta 2020, číslo: 59709-3/2020-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 05. októbra 2021, č. k. 20Sa/15/2020-51, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 05. októbra 2021, č. k. 20Sa/15/2020-51, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. e) a ods. 3 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej zo dňa 19. augusta 2020, číslo: 59709-3/2020-BA spolu s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu - pobočky Sociálnej poisťovne, Rimavská Sobota (ďalej len „pobočka žalovanej“) zo dňa 29. apríla 2020, číslo: 200-002993-CA03/2020, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 19. augusta 2020, Číslo: 59709-3/2020-BA, ktorým žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie pobočky žalovanej, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyňa podľa § 30, § 39, § 41, § 57, § 293er ods. 3 až 5, § 293er ods. 10 a § 293ev zákona č. 461/2003 Z. z. má nárok na ošetrovné z nemocenského poistenia zamestnanca zamestnávateľa GEMERCLINIC, n. o., Jesenského 102, 981 01 Hnúšťa, za obdobie od 1. apríla 2020 počas preukázaných dní osobného a celodenného ošetrovania

fyzickej osoby, ktorou je dieťa E. V. G., narodený dňa XX. X. XXXX, najdlhšie do skončenia krízovej situácie, vo výške 27, 50000000 eur za deň.

2. Krajský súd poukázal, že v prejednávanom prípade zostal sporný skutkový záver žalovanej o výške mzdy, od ktorej sa odvíjalo určenie pravdepodobného denného vymeriavacieho základu, z ktorého by sa platilo poistné na nemocenské poistenie žalobkyne za kalendárny mesiac, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky, t. j. o dohodnutej výške mzdy žalobkyne, ktorú jej mal zamestnávateľ vyplácať od 01. 04. 2020. Tento skutkový záver bol pre právne posúdenie veci podstatný, pretože len na základe správneho určenia výšky pravdepodobného vymeriavacieho základu bolo možné dospieť k správne určeniu výšky ošetrovného, ktorá v súlade s § 41 zákona č. 461/2003 Z. z. predstavovala 55 % pravdepodobného denného vymeriavacieho základu.

3. Žalobkyňa predložila pobočke žalovanej žiadosť o ošetrovné na tlačive žalovanej, ktoré neobsahovalo údaje o výške mzdy žalobkyne, resp. o vymeriavacom základe, z ktorého by sa platilo poistné na nemocenské poistenie za kalendárny mesiac, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky. Pobočke žalovanej bolo následne zamestnávateľom žalobkyne predložené potvrdenie zo dňa 24. 04. 2020, z ktorého vyplynulo, že žalobkyňa by za mesiac apríl 2020 dosiahla pravdepodobný hrubý príjem 1.500 eur. Vzhľadom na to, pobočka žalovanej vydala prvostupňové rozhodnutie, ktorým určila pravdepodobný vymeriavací základ, a tým aj výšku ošetrovného z tejto sumy. Z následne zamestnávateľom žalobkyne predložených podkladov vyplynulo, že zamestnávateľ vydal nové potvrdenie zo dňa 24. 04. 2020 o tom, že žalobkyňa by za mesiac apríl 2020 dosiahla pravdepodobný príjem 3.570 eur, o čom svedčila aj predložená Dohoda o zmene pracovnej zmluvy z 31. 03. 2020, ktorou si žalobkyňa ako zamestnanec a jej zamestnávateľ GEMERCLINIC, n. o. s účinnosťou od 01. 04. 2020 dohodli základnú mzdu 3.570 eur. Z výsledku prešetrenia podozrenia z porušenia povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov Inšpektorátom práce Banská Bystrica nevyplývali pre predmet konania relevantné skutočnosti, okrem tej, že iní zamestnanci zamestnávateľa GEMERCLINIC, n. o. mali dohodnutý iný druh práce a mali iné pracovné podmienky, čo potvrdzuje jej tvrdenia a predložené podklady.

4. Po posúdení obsahu administratívneho spisu, napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania, bol odôvodnený záver krajského súdu, že zistenie skutkového stavu žalovanou bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, pretože v rámci konania o žiadosti žalobkyne o ošetrovné (v štádiu odvolacieho konania) neboli predložené podklady vyhodnotené v súlade s ich obsahom, resp. neboli obstarané také ďalšie podklady, z obsahu ktorých by bolo možné bez dôvodných pochybností dospieť k rozhodným skutkovým a následne aj právnym záverom potrebným pre riadne posúdenie veci, tak ako ich sformulovala žalovaná. Postup žalovanej mal smerovať k presnému a úplnému zisteniu skutočného stavu veci tak, ako to požaduje § 195 ods. 1 a § 209 ods. 1 zákona č. 461/203 Z. z. Žalovaná vec posudzovala na základe ňou zhromaždeného okruhu podkladov, ktoré bez príliahavej argumentácie vyhodnotila len v neprospech žalobkyne, pričom ďalšie dôkazy pre svoje závery nezabezpečila, v dôsledku čoho pri posudzovaní veci v rozpore s § 195 ods. 3 zákona č. 461/203 Z. z. neobjasňovala rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (žalobkyne). Žalovaná v odvolacom konaní najmä nezaistila žiadne také dôkazy, ktoré by bez dôvodných pochybností preukazovali jej skutkové závery o účelovosti konania žalobkyne a jej zamestnávateľa pri dohode o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2020.

5. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplývalo, že žalovaná pri rozhodovaní o odvolaní žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu, rovnako ako pobočka žalovanej (ktorá však v čase rozhodovania nemala k dispozícii úplný okruh podkladov, ktorý mala žalobkyňa), pri posudzovaní určenia pravdepodobného denného vymeriavacieho základu žalobkyne, z ktorého vyplynula výška samotného ošetrovného, vychádzala výlučne z potvrdenia zamestnávateľa zo dňa 24. 04. 2020 doručeného dňa 29. 04. 2020, kde uviedol, že žalobkyňa by v mesiaci apríl 2020 dosiahla vymeriavací základ v sume 1.500 eur. Hoci žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že pobočke žalovanej bolo dňa 13. 05. 2020 doručené ďalšie potvrdenie zamestnávateľa zo dňa 24. 04. 2020, kde zamestnávateľ už uviedol, že žalobkyňa by v mesiaci apríl 2020 dosiahla vymeriavací základ v sume 3.570 eur, a

uviedla tiež to, že na základe vyžiadania pobočky žalovanej zamestnávateľ žalobkyne predložil aj pracovnú zmluvu zo dňa 10. 03. 2016 s dohodnutým pracovným úväzkom a mzdou 720 eur, dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 02. 03. 2020 a zo dňa 31. 03. 2020, nemožno zistiť ako predložené dôkazy vyhodnotila z hľadiska ich obsahu, resp. z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti, tzn. objektívnosti a správnosti z nich plynúcich údajov, ich hodnovernosti, súladnosti s platnou právnou úpravou, ako aj z hľadiska ich dôkazného významu v rámci zisteného skutkového stavu veci ako celku. Žalovaná len bez ďalšieho konštatovala, že uplatnenie nároku žalobkyne na ošetrovné na základe týchto podkladov je bez úpravy jej pracovných podmienok účelové, pričom neúmerne vysokú mzdu žalobkyne nepodoprela žiadnym hodnotiacim úsudkom predložených dôkazov. Konštatovania žalovanej nedávajú žiadnu odpoveď na to, ako bol vyhodnotený obsah predložených dôkazov jednotlivo ani vo vzájomných súvislostiach. Pokiaľ žalovaná dospela k skutkovému záveru o účelovosti konania žalobkyne a jej zamestnávateľa pri Dohode o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 11. 03. 2016 s účinnosťou od 01. 04. 2020 uzatvorenej dňa 31. 03. 2020, zjavne neprihliadla na ďalšie predložené podklady.

6. Žalovaná mala k dispozícii pracovnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobkyňou a jej zamestnávateľom GEMERCLINIC, n. o. zo dňa 10. 03. 2016, z ktorej plynula dohodnutá mzda 720 Eur pri 0,20 pracovnom úväzku. Z obsahu tejto zmluvy bolo zrejmé, že v prípade pracovného úväzku 1,0 by mzda žalobkyne už v tom čase dosahovala cca 3.600 eur. Z dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 30. 06. 2016, konzistentne s obsahom pracovnej zmluvy, plynie zmena výšky mzdy žalobkyne na sumu 1.428 eur, prináležiacu pracovnému úväzku 0,40, pričom už bola explicitne vyjadrená aj základná mzda vo výške 3.570 eur (ktorá z pracovnej zmluvy vyplýva prepočtom mzdy vo vzťahu k výške úväzku). Obdobne z dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 30. 06. 2017 bola pri pracovnom úväzku 0,60 vyjadrená prináležiaca mzda vo výške 2.142 eur, pričom aj tu je základná mzda deklarovaná vo výške 3.570 eur. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 28. 02. 2018 bol s účinnosťou od 01. 03. 2018 dohodnutý plný pracovný úväzok, bez uvedenia výšky mzdy, ktorá je však určiteľná z pracovnej zmluvy a jej zmien. V informačnom systéme Sociálnej poisťovne, využitie ktorého žalovaná deklarovala v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, by mohla zistiť výšku poistného a jemu zodpovedajúci základ, t. j. mzdu žalobkyne v danom období, čo žalovaná neurobila, napriek tomu, že by to prispelo k celkovému obrazu o kontinuite výšky mzdových príjmov žalobkyne. V dohode o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 15. 04. 2018 je jednoznačne uvedené, že pri plnom úväzku mala žalobkyňa v tom čase príjem na úrovni 3.570 eur. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 02. 03. 2020 bol odo dňa 02. 03. 2020 dohodnutý príjem vo výške 1.500 eur a dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2020 bol s účinnosťou od 01. 04. 2020, dohodnutý príjem žalobkyne vo výške 3.570 eur. Úprava pracovných podmienok žalobkyne na dosiahnutie mzdy 3.570 eur, ktorej absenciu vytýkala zamestnávateľovi žalovaná, tak zjavne nebola potrebná, pretože takáto mzda bola v rámci jej pracovného pomeru so zamestnávateľom GEMERCLINIC, n. o. dohodnutá a vyplácaná od samého začiatku (s výnimkou obdobia od 02. 03. 2020 do 31. 03. 2020).

7. Vzhľadom na to, že žalobkyňa žiadala o ošetrovné od 01. 04. 2020, pravdepodobný denný vymeriavací základ bolo potrebné určovať od tohto dátumu, tzn. na základe podkladov poskytnutých zamestnávateľom, ktoré boli účinné od 01. 04. 2020. Podľa názoru krajského súdu, možno súhlasiť s tým, že použiteľnosť podkladov zamestnávateľa na ošetrovné môže byť spochybnená, avšak len na základe preukázaných skutočností a zrozumiteľne vyjadrených dôvodov, ktoré prosté konštatovania žalovanej o účelovosti konania nenahrádzajú. V úvahu nebol vzatý obsah dohody o zmene pracovnej zmluvy z 31. 03. 2020, samostatne ako aj v kontexte s ďalšími dohodami a s pracovnou zmluvou, z obsahu ktorých nepochybne plynie, že žalobkyňa mala vždy dohodnutú základnú mzdu vo výške 3.570 eur, pričom jej poberaná výška sa v jednotlivých obdobiach menila len v pomere k výške pracovného úväzku v týchto obdobiach. Skutkový záver žalovanej o neúmernom a neodôvodnenom zvýšení mzdy žalobkyne odo dňa 01. 04. 2020, na ktorom žalovaná založila odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, bol teda v rozpore s obsahom predložených dôkazov (pracovnej zmluvy a všetkých na ňu nadväzujúcich zmien), ktoré spochybnené neboli. Žalovaná tak neúplným a nesprávnym hodnotením dôkazov nedospela k úplným a presným skutkovým záverom, zreteľne a neprehliadnuteľne plynúcim z ich vzájomných súvislostí, tzn. nezistila skutkový stav v rozsahu dostačujúcom na riadne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. e/ SSP).

8. Obdobne krajský súd poukázal, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, či postup žalobkyne a jej zamestnávateľa pri dohode o zmene pracovnej zmluvy s účinnosťou od 01. 04. 2020 bol hodnotený ako protiprávny, resp. bol obchádzaním zákona č. 461/2003 Z. z., pre absenciu úvah, ktoré by žalovanú k preukázaniu takého záveru viedli, vrátane následkov pre uplatnenie nároku na ošetrovné (zákonnosť dôkazu). Z hľadiska pravdivosti dôkazov nebolo hodnotené to, že boli predložené dve rôzne obsahovo protichodné potvrdenia zamestnávateľa o pravdepodobnom príjme žalobkyne za mesiac apríl 2020. Prvé potvrdenie predložené dňa 29. 04. 2020 so sumou 1.500 eur a druhé potvrdenie predložené prvostupňovému orgánu dňa 13. 05. 2020 s uvedením sumy 3.570 eur, ktoré malo svoj podklad v tiež predloženej dohode o zmene pracovnej zmluvy z 31. 03. 2020 s účinnosťou od 01. 04. 2020. Skutkový stav ohľadom výpovednej hodnoty ďalších podkladov (dôkazov), ktoré mala žalovaná (okrem potvrdenia zamestnávateľa doručeného 29. 04. 2020) pri vydaní napadnutého rozhodnutia k dispozícii, jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, tak zostal nejasný. Žalovaná spochybnila pravdivosť všetkých dôkazov preukazujúcich príjem žalobkyne, okrem potvrdenia zamestnávateľa z 29. 04. 2020 so sumou mzdy 1.500 eur, pričom k výsledkom hodnotenia ďalších - obsahovo protichodných podkladov z hľadiska ich pravdivosti žalovaná neuviedla žiadne stanovisko. Žalovaná tak podľa názoru krajského súdu spochybnenie dôkazov neosvedčila. V konaní pred vydaním napadnutého rozhodnutia nebol zabezpečený ani vyhodnotený taký podklad, ktorý by konajúcim orgánom umožnil dospieť k objektívnemu (spoľahlivému), jednoznačnému (presnému a úplnému) a odôvodniteľnému skutkovému záveru o účelovom konaní žalobkyne, resp. jej zamestnávateľa. Pokiaľ zodpovedanie tejto otázky z predložených dôkazov bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností nevyplývalo, pričom dôkaz - pôvodné potvrdenie zamestnávateľa bol od začiatku odvolacieho konania pochybný (pretože bolo predložené iné potvrdenie podporené pracovnou zmluvou a dohodou o jej zmene), je zrejmé, že uplatnený postup žalovanej, zahŕňajúci výlučné použitie spochybneného dôkazu (bez jeho pozitívneho a odôvodneného vyhodnotenia z pohľadu pravdivosti), nebol konformný s požiadavkami plynúcimi so zásady materiálnej pravdy (§ 3 ods. 5 Správneho poriadku). Vzhľadom na to, že žalovaná ďalšie predložené podklady bez ďalšieho nepoužila (keďže na ne neprihliadla, ani ich použiteľnosť - závažnosť ani hodnovernosť nehodnotila), nezabezpečila si na vydanie napadnutého rozhodnutia základ v spoľahlivo zistenom skutkovom stave veci poskytujúcim rozhodné skutkové zistenia v požadovanej kvalite, tzn. najmä z hľadiska ich vierohodnosti - pravdivosti a závažnosti.

9. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobkyni, ktorá v konaní bola úspešná, náhradu trov konania priznal (§ 167 ods. 1 SSP).

II.

10. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť podaním zo dňa 05. 11. 2021, Číslo: 9377-9/2021-BA.

11. Namietala, že sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že zo strany žalovanej nebol dostatočne zistený skutkový stav na riadne posúdenie veci a že neboli obstarané také ďalšie podklady, z obsahu ktorých by bolo možné bez dôvodných pochybností dospieť k rozhodným skutkovým a následne aj právnym záverom potrebným pre riadne posúdenie veci.

12. Žalovaná uviedla, že pobočka žalovanej postupovala pri posúdení nároku na ošetrovné žalobkyne tak, že údaj o pravdepodobnom vymeriavacom základe žalobkyne, predložený až po vydaní prvostupňového rozhodnutia neakceptovala na preposúdenie výšky dávky, a to z dôvodu, že zmenu vymeriavacieho základu žalobkyne zo sumy 1.500 eur na 3.570 eur zamestnávateľ ničím nezdôvodnil. Určenie mzdy žalobkyne dňa 02. 03. 2020 na sumu 1.500 eur a jej následné zvýšenie od 01. 04. 2020 na sumu 3.570 eur (pričom k vyhotoveniu tejto dohody došlo deň pred uplatnením nároku na dlhodobé ošetrovné a k predpokladanej účinnosti v deň, od ktorého si žalobkyňa uplatňuje nárok na dlhodobé ošetrovné, čiže k reálnemu výkonu pracovnej činnosti žalobkyňou za takto nastavený príjem ani nemalo v nadchádzajúcom období prísť), bez úpravy iných pracovných podmienok, vyhodnotili

zhodne pobočka žalovanej ako aj žalovaná za nedôveryhodné. Uvedený spôsob výpočtu považovala žalovaná za zodpovedajúci účelu zákona a rešpektujúci aj princípy zásluhovosti a solidarity nemocenského poistenia. V opačnom prípade, ak by pri určovaní výšky nemocenskej dávky vychádzala z údajov, ktoré nezodpovedajú skutočnosti aj v reálnom poberaní deklarovanej mzdy, postupovala by v zjavnom rozpore s duchom a literou zákona. Vytýkanie nedôsledného došetrenia skutkového stavu zo strany krajského súdu je možné považovať za neopodstatnené, pričom je možné pripustiť, že je relevantný aj iný názor, a to skutočnosť, či malo byť následne doručené potvrdenie zamestnávateľa so sumou 3.570 eur a za okolností, za ktorých bolo predložené (po vydaní rozhodnutia, bez bližšieho zdôvodnenia zvýšenia sumy príjmu, keď sa nemenili iné pracovnoprávne podmienky, s následným bezprostredným uplatnením nároku na dlhodobú nemocenskú dávku), považované za hodnoverné. Žalovaná sa s uvedeným vysporiadala tak, že sumu 3.570 eur ako deklarovanú sumu predpokladaného vymeriavacieho základu za mesiac apríl 2020 neakceptovala.

13. Žalovaná hodnotila predložené dôkazy nielen z časového hľadiska, ale aj z dôvodu, že tesne pred uplatnením nároku na ošetrovné dosiahla žalobkyňa sumu vymeriavacieho základu vo výške 1.500 eur, čiže rovnakú sumu, ako bola pôvodne deklarovaná, ako suma predpokladaného príjmu za nasledujúci kalendárny mesiac. K zvýšeniu sumy 1.500 eur na sumu 3.570 eur došlo bez akejkoľvek zmeny ostatných pracovných podmienok. Na základe uvedeného má za to, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a zákonné, spolu s rozhodnutím pobočky žalovanej.

14. V závere navrhla, aby kasačný súd zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

15. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadrila na základe zaslanej výzvy zo strany krajského súdu. Kasačná sťažnosť jej bola doručená dňa 15. 02. 2022.

IV.

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

21. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

22. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. e) a ods. 3 písm. a) SSP zrušil rozhodnutie žalovanej zo dňa 19. augusta 2020, Číslo: 59709-3/2020-BA, spolu s prvostupňovým rozhodnutím pobočky žalovanej zo dňa 29. apríla 2020, číslo: 200-002993-CA03/2020, ktorým žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie pobočky žalovanej, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyňa podľa § 30, § 39, § 41, § 57, § 293er ods. 3 až 5, § 293er ods. 10 a § 293ev zákona č. 461/2003 Z. z. má nárok na ošetrovné z nemocenského poistenia zamestnanca zamestnávateľa GEMERCLINIC, n. o., Jesenského 102, 981 01 Hnúšťa za obdobie od 1. apríla 2020 počas preukázaných dní osobného a celodenného ošetrovania fyzickej osoby, ktorou je dieťa E. V. G., narodený dňa XX. X. XXXX, najdlhšie do skončenia krízovej situácie, vo výške 27, 50000000 eur za deň.

23. Podľa § 13 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z., z nemocenského poistenia sa za podmienok ustanovených týmto zákonom poskytujú nemocenské dávky, a to ošetrovné.

24. Podľa § 39 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z., poistenc má nárok na ošetrovné, ak osobne a celodenne ošetruje choré dieťa, chorého manžela, chorú manželku, chorého rodiča alebo chorého rodiča manžela (manželky), ktorého zdravotný stav podľa potvrdenia príslušného lekára nevyhnutne vyžaduje ošetrovanie inou fyzickou osobou.

25. Podľa § 41 zákona č. 461/2003 Z. z., výška ošetrovného je 55 % denného vymeriavacieho základu určeného podľa § 55 alebo pravdepodobného denného vymeriavacieho základu určeného podľa § 57.

26. Podľa § 57 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z., pravdepodobný denný vymeriavací základ je jedna tridsatina vymeriavacieho základu, z ktorého by sa platilo poistné na nemocenské poistenie za kalendárny mesiac, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky.

27. Podľa § 196 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z., účastník konania je povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci.

28. Podľa § 196 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z., organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

29. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej mal preukázané, že

- žalobkyňa na predpísanom tlačive dňa 1. apríla 2020 požiadala o nemocenskú dávku - ošetrovné [z predmetného tlačiva vyplýva, že žalobkyňa od 01. 04. 2020 poskytovala osobnú a celodennú starostlivosť svojmu dieťaťu z dôvodu uzatvorenia zariadenia - detské jasle - z dôvodu nepriaznivej pandemickej situácie v dôsledku ochorenia COVID-19; prílohu tvorilo čestné vyhlásenie k žiadosti o ošetrovné v súvislosti so šírením nákazy koronavírusu zo dňa 23. 04. 2020, čestné vyhlásenie k žiadosti o ošetrovné na účely výplaty ošetrovného počas krízovej situácie za mesiac máj 2020 zo dňa 26. 05. 2020 a potvrdenie od zamestnávateľa žalobkyne - GEMERCLINIC, n. o.],

- pobočka žalovanej rozhodnutím vydaným dňa 29. apríla 2020, Číslo: 200-002993-CA03/2020 žiadosti žalobkyne o príslušnú dávku vyhovel a rozhodla, že žalobkyňa má nárok na ošetrovné z nemocenského poistenia zamestnanca zamestnávateľa GEMERCLINIC, n. o., Jesenského 102, 981 01 Hnúšťa (ďalej len „zamestnávateľ“) za obdobie od 1. apríla 2020 počas preukázaných dní osobného a celodenného ošetrovania fyzickej osoby, ktorou je dieťa E. V. G., narodený XX. X. XXXX, najdlhšie do skončenia krízovej situácie, vo výške 27, 50000000 eur za deň,

- následne zamestnávateľ žalobkyne doložil dňa 13. 05. 2020 nové potvrdenie s pravdepodobným hrubým príjmom žalobkyne - 3.570 eur spolu s dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2020,

- pobočka žalovanej výzvou zo dňa 19. 05. 2020 požiadala zamestnávateľa žalobkyne, aby jej predložil fotokópie pracovnej zmluvy a všetkých jej dodatkov, fotokópiu výplatnej pásky za marec

2020 a dochádzku za marec 2020 žalobkyne a zároveň, aby predložil aj fotokópie pracovných zmlúv a všetkých dodatkov za zamestnancov s rovnakým pracovným zaradením ako má žalobkyňa (lekár chirurgickej ambulancie), fotokópie výplatných pások za obdobie január až apríl 2020 a fotokópie ich dochádzky,

- žalobkyňa podaním zo dňa 10. 06. 2020 žiadala o „preskúmanie rozhodnutia pobočky žalovanej mimo odvolacieho konania“ z dôvodu zmien/opráv týkajúcich sa vymeriavacieho základu pre výpočet výšky ošetrovného z nemocenského poistenia, pretože rozhodnutie pobočky žalovanej nevychádzalo zo skutočne zisteného stavu,

- pobočka žalovanej v rámci postúpenia odvolania žalobkyne žalovanej dňa 08. 07. 2020 uviedla, že konanie sa jej javí ako účelové, preto požiadali aj príslušný inšpektorát práce o prešetrenie, pretože podľa predložených podkladov zamestnávateľ zúčtoval žalobkyňu neadekvátne vysokú mzdu v porovnaní s ostatnými zamestnancami s rovnakým pracovným zaradením; odpoveďou z inšpektorátu práce pobočka žalovanej v tom čase nedisponovala,

- Inšpektorát práce, Banská Bystrica podaním zo dňa 19. 08. 2020 informoval pobočku žalovanej, že zamestnávateľ neporušil ustanovenia Zákonníka práce, pretože žalobkyňa a vybraný zamestnanec zamestnávateľa nevykonávali rovnakú prácu alebo prácu rovnakej hodnoty, pričom ju nevykonávali v rovnakých pracovných podmienkach. Vo vzťahu k výške mzdy (z pohľadu hornej hranice) uviedol, že inšpektoráty práce výšku mzdy nekontrolujú,

- na odvolanie žalobkyne žalovaná ako druhostupňový (odvolací) správny orgán tu preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie pobočky žalovanej zo dňa 29. apríla 2020

[žalovaná poukázala, že pobočka žalovanej postupovala správne, ak posúdila nárok na ošetrovné žalobkyne tak, že údaj o pravdepodobnom dennom vymeriavacom základe žalobkyne (3. 570 eur) neakceptovala, a to z dôvodu, že neúmerne vysokú mzdu - vymeriavací základ žalobkyne zamestnávateľ ničím nezdôvodnil. Určenie mzdy žalobkyne dňa 02. 03. 2020 na sumu 1.500 eur a jej následné zvýšenie od 01. 04. 2020 na sumu 3.570 eur bez úpravy iných pracovných podmienok, vyhodnotili zhodne pobočka žalovanej ako aj žalovaná za účelové konanie. Ak v následnom období dôjde k zmene skutkového stavu, napr. vychádzajúc z výsledku konania príslušného inšpektorátu práce, z ktorého bude zrejmé, že zamestnávateľ žalobkyne oprávnene uviedol, že žalobkyňa by v mesiaci apríl 2020 dosiahla vymeriavací základ na úrovni 3.570 eur, pobočka žalovanej preposúdi nárok žalobkyne na ošetrovné.].

30. Najvyšší správny súd po vyhodnotení v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov žalovanou vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od zásadných záverov prijatých krajským súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

31. V predmetnej veci mala žalovaná na základe informácií zistených zo žiadosti o dávku ošetrovné zo dňa 01. 04. 2020 preukázané, že žalobkyňa ako zamestnankyňa zamestnávateľa si uplatnila nárok na dávku ošetrovné podľa § 39 a nasl. zákona č. 461/2003 Z. z. Žalobkyňa mala uzatvorenú pracovnú zmluvu so zamestnávateľom (GEMERCLINIC, n. o.) s dňom nástupu do práce - 11. 03. 2016 - lekárka - s 0,20 pracovným úväzkom s dohodnutou mzdou 720 eur; dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2016, účinná odo dňa 01. 04. 2016 - základná mzda - 3.570 eur, pričom žalobkyňa mala 0,40 pracovný úväzok, ktorému prináležala mzda - 1.428 eur; dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 30. 06. 2017, účinná odo dňa 01. 07. 2017 - základná mzda - 3.570 eur, pričom žalobkyňa mala 0,60 pracovný úväzok, ktorému prináležala mzda - 2.142 eur; dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 28. 02. 2018, účinná odo dňa 01. 03. 2018 - pracovný úväzok - 1,00; dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 15. 04. 2018, účinná odo dňa 20. 04. 2018 - základná mzda - 3.570 eur, pracovný úväzok - 1,00; dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 02. 03. 2020, účinná odo dňa 02. 03. 2020 - základná mzda - 1.500 eur s pracovným úväzkom - 1,00; dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2020, účinná odo dňa 01. 04. 2020 - základná mzda - 3.570 eur s pracovným

úväzkom - 1,00. Pri posudzovaní nároku žalobkyne na nemocenskú dávku - ošetrovné odo dňa 01. 04. 2020 vychádzala pobočka žalovanej spolu so žalovanou z informácie o pravdepodobnom vymeriavacom základe žalobkyne (dohoda zo dňa 02. 03. 2020) - 1.500 eur, pričom neskôr doloženú ďalšiu dohodu o zmene pracovnej zmluvy (zo dňa 31. 03. 2020) žalobkyne týkajúcu sa zmeny jej základnej mzdy - z 1.500 eur na 3.570 eur neakceptovali, pretože podľa ich názoru to bola neadekvátne vysoká mzda v porovnaní s inými zamestnancami s rovnakým pracovným zameraním, a zamestnávateľ túto zmenu žiadnym spôsobom nezdôvodnil a nedošlo ani k zmene pracovných podmienok.

32. Najvyšší správny súd poukazuje, že v predmetnej veci bola spornou skutočnosť, či žalovaná správne pri výpočte nároku na nemocenskú dávku ošetrovné žalobkyne vychádzala z pravdepodobného vymeriavacieho základu - 1.500 eur a nezohľadnila pritom dodatočne predloženú dohodu o zmene pracovnej zmluvy žalobkyne, ktorou bola zmenená výška základnej mzdy na 3.570 eur odo dňa 01. 04. 2020. Žalovaná v podanej kasačnej sťažnosti smerovala svoje námietky najmä k tomu, že podľa jej názoru bol ňou dostatočne zistený skutkový stav veci, ktorý viedol k vydaniu napadnutého rozhodnutia správnou žalobou, a preto vyslovila nesúhlas s právnym posúdením veci krajským súdom. Vzhľadom na uvedené, najvyšší správny súd zamerlal svoju pozornosť na uvedenú skutočnosť. Krajský súd vyčítal žalovanej, že nedostatočne zistila skutkový stav v rámci konania o nároku na nemocenskú dávku - ošetrovné žalobkyne, pretože existovali pochybnosti týkajúce sa vykonaných dôkazov predložených žalobkyňou, resp. jej zamestnávateľom. Najvyšší správny súd sa s uvedeným názorom krajského súdu stotožňuje, a to najmä z nasledovných dôvodov.

33. Žalobkyňa požiadala o nemocenskú dávku ošetrovné odo dňa 01. 04. 2020 z dôvodu poskytovania osobnej a celodennej starostlivosti svojmu dieťaťu, pretože kvôli nepriaznivej pandemickej situácii na Slovensku boli zatvorené zariadenia starostlivosti o deti do troch rokov dieťaťa - detské jasle, ktoré jej dieťa navštevovalo. Žalobkyňa predložila k žiadosti pracovnú zmluvu spolu s posledným dodatkom k nej, z ktorého vyplynulo, že základná mzda žalobkyne bola 1.500 eur s pracovným úväzkom 1,00, ktorá bola účinná od 02. 03. 2020. Na základe uvedených podkladov pobočka žalovanej vydala prvostupňové rozhodnutie. Následne dňa 13. 05. 2020 zamestnávateľ žalobkyne predložil ďalší dodatok k pracovnej zmluve zo dňa 31. 03. 2020, ktorý bol účinný odo dňa 01. 04. 2020 so zmenou základnej mzdy - z 1.500 eur na 3.570 eur. Pobočka žalovanej následne požiadala zamestnávateľa žalobkyne, aby predložil pracovnú zmluvu so všetkými dodatkami žalobkyne, spolu s dochádzkou a výplatnými páskami a zároveň predložil aj všetky tieto doklady od ďalšieho zamestnanca zamestnávateľa, ktorý má rovnaké pracovné zaradenie ako žalobkyňa. Pobočka žalovanej v tejto súvislosti oslovila aj inšpektorát práce, za účelom kontroly zamestnávateľa, najmä či nedochádza k porušeniam Zákonníka práce, ale tiež aj z dôvodu podľa názoru pobočky žalovanej neúmerne vysokej mzdy pre žalobkyňu, ktorú zamestnávateľ nezdôvodnil. Inšpektorát práce v podaní zo dňa 19. 08. 2020 adresovanom pobočke žalovanej konštatoval, že zo strany zamestnávateľa žalobkyne nedošlo k žiadnym porušeniam ustanovení Zákonníka práce a tiež upozornil, že žalobkyňa a vybraný zamestnanec zamestnávateľa nevykonávali rovnakú prácu alebo prácu rovnakej hodnoty, pričom ju nevykonávali v rovnakých pracovných podmienkach. Vo vzťahu k výške mzdy (z pohľadu hornej hranice) uviedol, že inšpektoráty práce výšku mzdy nekontrolujú. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že posledný dodatok k pracovnej zmluve žalobkyne, ktorým bola upravená základná mzda z 1.500 eur na 3.570 eur, zamestnávateľ nijakým spôsobom nezdôvodnil, preto na uvedenú situáciu nahliadala spolu s pobočkou žalovanej ako na účelové konanie zo strany žalobkyne a zamestnávateľa. S uvedeným sa najvyšší správny súd nestotožňuje, a to najmä z dôvodu, že žalovaná nijakým bližším spôsobom nezdôvodnila, prečo práve neskôr podpísaný dodatok k pracovnej zmluve považovala za účelový pre konanie o nemocenskú dávku - ošetrovné. A zároveň vyčítala zamestnávateľovi žalobkyne, že nezdôvodnil zmenu výšky základnej mzdy žalobkyne, bez akýchkoľvek zmien pracovných podmienok žalobkyne, pričom je potrebné uviesť, že z obsahu administratívneho spisu nevyplývalo, že za týmto účelom žalovaná, resp. pobočka žalovanej kontaktovala zamestnávateľa žalobkyne alebo žalobkyňu. Najvyšší správny súd však ďalej poukazuje, že zamestnávateľovi takáto povinnosť (zdôvodnenie zmeny výšky mzdy zamestnanca vo vzťahu k Sociálnej poisťovni ako inštitúcii, ktorá vykonáva sociálne poistenie) zo žiadnych ustanovení nevyplýva a zároveň žalovaná nedisponuje kompetenciou vzťahujúcou sa k hodnoteniu adekvátnosti

alebo neadekvátnosti výšky základnej mzdy, ktorá je individuálne dojednaná medzi konkrétnym zamestnávateľom a zamestnancom (ak sa nejedná o špecifické prípady, napr. „tabuľkové“ platy štátnych zamestnancov alebo zamestnancov vo verejnom záujme). Zároveň nie je zrejmé, akým spôsobom žalovaná vyhodnocuje, aká výška základnej mzdy je adekvátne, pre tú ktorú pracovnú pozíciu a na základe akých kritérií uvedené vyhodnocuje.

34. Obdobne, najvyššiemu správneému súdu nie je zrejmé, prečo po zaslaní vyjadrenia k podnetu inšpektorátu práce, žalovaná nezohľadnila tieto výsledky v pre-posúdení nároku na nemocenskú dávku - ošetrovné žalobkyne, napriek tomu, že to sama v napadnutom rozhodnutí uviedla, a najmä z dôvodu, že sama bola iniciátorom kontroly zamestnávateľa žalobkyne, a zároveň zo strany inšpektorátu práce nebolo skonštatované žiadne porušenie ustanovení Zákonníka práce zamestnávateľom žalobkyne. Inšpektorát práce pobočku žalovanej tiež informoval, že nevykonáva dohľad nad kontrolou výšky mzdy. Rovnako ani tvrdenie žalovanej, resp. pobočky žalovanej o neadekvátne vysokej mzde žalobkyne v porovnaní s iným zamestnancom na rovnakej pozícii sa ukázalo ako nepravdivé, pretože vybraný zamestnanec zamestnávateľa nevykonával rovnakú pracovnú prácu ako žalobkyňa.

35. Z administratívneho spisu žalovanej zároveň ani nevyplynulo, že napriek pochybnostiam pobočky žalovanej a žalovanej vo vzťahu k zmene výšky základnej mzdy žalobkyne vykonala ďalšie dokazovanie. Ak uvedenú skutočnosť žalovaná považovala za podozrivú, mohla za účelom ďalšieho došetrenia, a najmä zistenia skutočného stavu veci, vyzvať za týmto účelom zamestnávateľa, prípadne žalobkyňu. Žalovaná ani pobočka žalovanej, tak však neurobila a len pri rozhodovaní o nároku žalobkyne o dávku ošetrovné vzala do úvahy dôkazy, ktoré ona považovala za hodnoverné. Obdobne ako poukázal v napadnutom rozsudku krajský súd, žalobkyňa už v minulosti mala výšku základnej mzdy - 3.570 eur (skoršie dohody o zmene pracovnej zmluvy žalobkyne - už v dohode zo dňa 31. 03. 2016, pozn. súdu), a táto sa menila len v dôsledku pracovného úväzku žalobkyne. S touto skutočnosťou sa žalovaná nijakým spôsobom nevysporiadala. Tým, že ani pobočka žalovanej ani žalovaná neodstránili rozpory medzi týmito dôkazmi, pričom svoje rozhodnutie svojvoľne opreli len o jeden z nich (druhý považovali za účelový dôkaz), nekonali tak za účelom objasnenia skutočného stavu veci (§ 196 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z.). Preto najvyšší správny súd konštatuje, že žalovaná za účelom spoľahlivého zistenia skutočného stavu veci úplné dokazovanie nevykonala, pričom každý prípad si vyžaduje individuálne skúmanie splnenia zákonných podmienok na priznanie uplatneného nároku na predmetný druh nemocenskej dávky.

36. V tejto súvislosti najvyšší správny súd tiež poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžo/226/2010, v rámci ktorého bolo vyslovené, že zásadu materiálnej pravdy možno charakterizovať ako povinnosť „správneho orgánu, aby zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie a tak doplnil podklad pre rozhodovanie do tej miery, aby bol spoľahlivým základom pre jeho rozhodovanie. Táto povinnosť sa vzťahuje tak na prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán, až do vydania rozhodnutia. Keďže rozhodnutie správneho orgánu zasahuje do právnych pomerov osôb, musí byť vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného stavu. Presné a úplné zistenie skutočného stavu znamená, že jednak je nevyhnutné vykonať všetky šetrenia potrebné na objasnenie rozhodujúcich okolností a pre posúdenie veci (úplnosť zistenia), jednak zabezpečiť, aby skutkové zistenia odvodené z vykonaných šetrení zodpovedali skutočnosti. Správny orgán je povinný vykonať zisťovanie z úradnej povinnosti a nemôže byť viazaný len na podklady, ktoré mu poskytnú účastníci konania. Správny orgán teda nie je len pasívnym vykonávateľom vôle účastníka konania, ale naopak zohráva aktívnu úlohu pri zhromažďovaní dôkazov, ktoré sú podkladom pre jeho rozhodnutie, a to i v prípade, ak je účastník konania nečinný, alebo sa nachádza v dôkaznej núdzi. To platí o každom konaní, v ktorom môže byť dotknutý verejný záujem.“

37. Na základe vyššie uvedeného, najvyšší správny súd konštatuje, že vzhľadom na všetky okolnosti prejednávaneho prípadu sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že žalovaná nedostatočne zistila skutkový stav veci, na základe ktorého by mohla vysloviť jednoznačný záver o účelovom konaní zamestnávateľa žalobkyne a žalobkyne, a zároveň aj o správnom priznaní nároku žalobkyne na nemocenskú dávku - ošetrovné. Len v dôsledku odstránenia všetkých vyššie uvedených pochybností o správnom podklade pre rozhodnutie a s tým súvisiacim posúdením nároku na

nemocenskú dávku - ošetrovné, bude možné konštatovať, že zo strany správneho orgánu bol zistený skutkový stav v rozsahu dostačujúcom na riadne posúdenie veci.

38. Záverom najvyšší správny súd poukazuje na to, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednávanou vecou. Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

39. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalovanej uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

40. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalovanej, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalobkyni ich nepriznal, pretože jej žiadne trovy v tomto kasačnom konaní nevznikli (§ 163 v spojení s § 467 ods. 1 SSP).

41. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.